

Я визрів і прозрів

Микола Руденко

Я визрів і прозрів — мені нема неволі
І слово не вмира на зімкнутих вустах.
Душа моя живе, неначе вітер в полі, —
Крилатим немовлям шугає по світах.

Я бачу крізь сонця — я так далеко бачу,
Що байдуже мені до всіх моїх скорбот.
У горі не стогну, в розпуці не заплачу
І скреготом зубів не закривавлю рот.

Я страх відкинув геть, байдужий став до болів.
У грудях миготять зірничі потайні.
Колись я в світі жив. Тепер, позбувшись волі,
Я цілим світом став...
І світ живе в мені.